

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: I., zast. JUDr. M., proti žalovanému: **JUDr. Š.**, správca konkurznej podstaty úpadcu L., IČO: X., o vylúčenie veci zo súpisu z konkurznej podstaty, na dovolanie proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 6 Obo 127/2006 zo dňa 17. mája 2006, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie **o d m i e t a .**

Účastníkom konania trovy dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave uznesením č. k. 7 Cbi 40/05–125 zo dňa 6.3.2006 rozhodol tak, že prerušil konanie vo veci vedenej na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 7 Cbi 40/2005 až do právoplatného skončenia konania vedeného na Okresnom súde Bratislava I. pod sp. zn. 17 C 725/2004.

O odvolaní navrhovateľa proti tomuto rozhodnutiu, ako súd odvolací, rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením č. k. 6 Obo 127/2006 zo dňa 17.5.2006 tak, že uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 17.5.2006 podľa § 219 O.s.p. potvrdil.

Proti tomuto rozhodnutiu, s vyznačenou právoplatnosťou 5.6.2006, žalobca podal v zákonnej lehote dovolanie, podaním doručeným súdu 27.6.2006,

s poukazom na ustanovenie § 241 ods. 2 písmeno a/, § 241 ods. 2 písmeno c/ a § 237 písmeno f/ O.s.p. a podrobne rozpisal dôvody na zdôvodnenie toho, že samotná existencia sporu o neplatnosť dobrovoľnej dražby nie je postačujúcim dôvodom k prerušeniu konania. Citoval ustanovenie § 21 ods. 2, 3 zákona č. 527/2002 Z.z., § 109 ods. 2 písmeno c/ a konštatoval, že otázku posúdenia dôvodnosti prerušenia konania považuje za otázku po právnej stránke zásadného právneho významu a postup súdu v danom prípade za nesúladný s právom účastníka na riadne súdne konanie. Za zrejmé označil, že výsledok sporu vedeného na Okresnom súde Bratislava I. pod sp. zn. 17 C 725/2004, o neplatnosti dobrovoľnej dražby, nemá dopad na práva žalobcu uplatňované v tomto konaní. Konštatoval, že uznesením o prerušení konania súd na určitý časový úsek odňal účastníkovi možnosť konať pred súdom, od čoho žalobca odvodzuje prípustnosť podaného dovolania s poukazom na § 237 písmeno f/ O.s.p. Za dôležité označil aby súd pri prerušení konania zvažoval, či nedôjde k porušeniu práva na konanie bez zbytočných prietahov, ktoré právo je garantované Ústavou Slovenskej republiky čl. 48 ods. 2 Ústavy, resp. Európskym dohovorom o ochrane základných práv ľudských slobôd (čl. 6 ods. 1). Namietal, že prvostupňový a ani odvolací súd sa neriadil rozmerom, že vychádzajúc z normatívnej konštrukcie, „súd môže prerušiť konanie“, ktorá je odlišná od konštrukcie „súd preruší konanie“, a preto súd musí pri fakultatívnom prerušení konania, okrem zdôvodnenia okolností, že vo veci prebieha iné konanie, ktoré má mať pre prerušované konanie význam, vysporiadať sa aj s tým aké konkrétne okolnosti viedli súd k prerušeniu konania, a preto postup krajského súdu označil za taký, ktorý nevedie k spravodlivej ochrane. Keďže výsledok Okresného súdu Bratislava I. nemá dopad na vedenie konania na Krajskom súde v Bratislave a v zmysle § 109 ods. 2 písmeno c/ O.s.p. nie je dôvod na prerušenie konania, týmto uznesením bola dovolateľovi zabránená možnosť konať pred súdom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky zistil, že ide o dovolanie proti potvrdzujúcemu uzneseniu, ktorým bolo uznesenie Krajského súdu v Bratislave o prerušení konania potvrdené.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V danom prípade ide o dovolanie proti potvrdzujúcemu rozhodnutiu procesného charakteru, proti ktorému prípustnosť dovolania podľa § 238 ods. 1 O.s.p. daná nie je.

Základnou otázkou pre posúdenie dôvodnosti dovolania je, či potvrdzujúcim rozhodnutím uznesenia, ktorým bolo prerušené konanie, došlo k zabráneniu účastníka konať pred súdom. Jednoznačne ustanovením § 109 O.s.p. sú dané podmienky pre prípady, kedy súd konanie preruší. V danom prípade prvostupňový súd pre rozhodnutie vo veci využil ako jeden z dôkazov výsledok rozhodnutia v inej veci, ktorý postup nie je možné považovať za porušenie ustanovenia § 109 O.s.p. Aplikácia ustanovenia § 109 O.s.p. sa taktiež nemôže považovať za prieťahy v konaní, ako uvádza dovolateľ.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (§ 10a ods. 2 O.s.p.) na základe uvedeného dospel k záveru, že odvolací súd nepochybil, keď rozhodnutie o prerušení konania z jeho správnych dôvodov potvrdil. Z uvedeného je teda zrejmé, že tým, že odvolací súd keď potvrdil rozhodnutie prvostupňového súdu o prerušení konania, nedá sa označovať takéto rozhodnutie za postup súdu, ktorým bola účastníkom konania odňatá možnosť konať pred súdom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (§ 10a ods. 2 O.s.p.) na základe uvedeného dospel k záveru, že keďže v danom prípade nebola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom, nebol splnený predpoklad prípustnosti dovolania podľa ustanovenia § 237 písmeno f/ O.s.p., a teda ide o dovolanie neprípustné. S odkazom na ustanovenie § 243c O.s.p., v spojení s ustanovením § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie navrhovateľa ako neprípustné odmietol.

Účastníkom konania trovy dovolacieho konania nepriznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný žiadny opravný prostriedok.

V Bratislave dňa 30. júna 2008

JUDr. Juraj Seman, v. r.
predseda senátu